

בצעירינו ובזקנינו

בתל-אביב נעצר צדוק מזרחי, ישיש בן 80, לאחר שגילה פעילות בלתי אופיינית לגילו: גנב מכונת-משא גדולה על כל מטענה.

ישר למטרה

בצפת ירקה אשה בת 51 לעבר פקיד של מקרן הקיימת, נעצרה, וזכתה, לאחר שהוברר שהרוק לא סנע בפקיד.

פשר למהדרין

בירושלים סבלה חברת-המוניות כנסת מ-חוסר לקוחות, ניסתה לחקן את המצב, הכ-ריזה: "יהודי דתי, המוניות שלנו אינן מח-ללות את השבת!"

הגיון בריא

בחיפה נכנסה אשה לאחת המסעדות, הו-מינה ארוחה שמנה, אכלה לשובע, סרבה ל-שלם, טענה: "אני חולת-רוח, אני יכולה לעשות מה שאני רוצה."

עקביות

במעברת בית-לדד דרש אדם גט מאשתו, טען: "היא מכריחה אותי ללכת כל יום ל-בית-הכנסת, מכה אותי בעקב-נעל כאשר אני מסרב."

בכח הזרוע

בתל-אביב, ליד קולנוע חן, אחזה אשה צעירה בצווארונה של בחור שהציע לה כר-טיסים במחיר מופקע, גררה אותו לתוך בית-קפה סמוך, החזיקה בו עד שבאה המשטרה.

פרנסה בטוחה

בחיפה לבשו שני סטודנטים בלוי-סחבות, עמדו בקרן-רחוב, קיבצו נדבות, נוכחו שה-כנסתו היומית של קבצן עולה על זו של מהגנס מוסמך.

דרך כל בשר

ברמת-גן נוכחה אשה שאדם מנסה לתפוס את חתולה בעזרת פתיון, חתיכת נקניק, הרי-מה צעקות, הבריחה את האלמוני שאחז ה-שכנים ויהה אותו תתעשין נקניק.

המין החלש

בסן-פרינצסקו, ארצות-הברית, נמלט כלב מפני חתול, נפל לתוך בור עמוק, הוצא משם על-ידי הכבאים.

לעולם אין לדעת

בשיקאגו, ארצות-הברית, החליטה מגדת עתידות לפרוש מעבודתה, לאחר שששה צוע-נים ביקרו בביתה, שמעו מפיה את עתידם, גנבו ממנה 400 דולאר.

גברים מעדיפים בלונד

בקואלה לומפור, מאלאיה, השתתפה נערה ארוכת-תלתלים בתחרות מלכות-יופי, זכתה בפרס הראשון, הסירה מעל ראשה פיאנה נכרית בלונדית, גילתה שהיא גבר.

החטא הקדמון

במונטריאול, קנדה, הותקף אדם בשם ליאור-נרד הבל, על ידי אדם בשם גיימס קין, הו-כה עד לאיבוד-ההכרה, הועבר לבית-החולים.

בקשה צנועה

בטרנטו, ארצות-הברית, עברה מכונת ש-נשאה שלט, אל תתנגשו ב-100 אלף מש-פחות מחכות לתפוחי-הארמה שאני מטיעה!"

תלבושת מלאה

בכופור, דרום צרפת, ניסה עתונאי אמרי-קאי לחזור למושבת-נוודיסטים, סולק באדי-בות, לאחר שקבעו הנוודיסטים שהמצלמה אשר על גופו נחשבת לחלק-לבוש.

שיר המות

בריו דה ג'ור, בראזיל, אסר איגוד בעלי בתי-הקפה את השמעת הפזמון המפורסם איש איגו אוזה אותי, לאחר ששלושה מלקו-חות בתי-הקפה התאבדו בהקשיבים לפזמון זה.

מי מכיר מי יודע?

בניוירק, ארצות-הברית, פירסם עתון מקו-מי מודעה, בה נאמר: "קבוצת אורחים בל-תיחלולים מחפשת צעיר מוכשר וחריף-ביטוי שישימש מועמדה בבחירות הבאות ל-סונגרט."

• על מקרים אחרים של החלפת מין — ואת במדורים במדינה וספורט.

את סרטך הקורם גן אלזה, הודקנתי בשמונה שנים!"

גז בוער בבירה

אחרי חודשים של מגורים בביתה הירי-שלי, החליטה אשת-ראש-המשלה, צפ-רה שרת, לא להסתכן יותר בהפסקות-החשמל השכיחות בירושלים, הורתה לקבוע במסבחה כיריים של גז.

בשעת הדיונים האחרונים על תקציב המ-דינה הציע בעלה של צפורה שרת, משה שרת, ראש-ממשלת-ישראל, כסוף-ההקרות, לבטל קרן בת 10 אלפים ל-י העומדת לרש-תו כראש הממשלה, הסכים להסתפק בקרן אחרת בת 10 אלפים ל-י — זאת בעומדת לרשות שר החוץ, משה שרת.

קרבת לנקמה מזורה נפל השבוע חברו ל-מקצוע של שרת, חתן פרס נובל לספרות, פיר ווינסטון צ'רצ'יל, ראש ממשלת בריטניה הישני, בעל כושר ההבעה המפליא, המתמיד בעישון סיגרים, כאשר ניפץ אל-מוני בפטיש את פסלו, הניצב במוזיאון-השעוה המפורסם של מאדס טיטו בלונדון.

כאשר נשאל חתן פרס אחר — הפרס ה-ספרותי הגדול של העיר פאריס — המשורר הצרפתי הישני, פול פורו, באיזה באנק יפקיד את סכום הפרס, השיב בחיוך: "ברור שאין לי חשבון בבאנק, היות ואני חי מפרי-עטי."

אדם אחר החי מפרי-עטו, הסופר הישראלי שמואל יוסף ("ש-י עגנון") צ'צ'קס, נשאל על יד אחד הסופרים הצעירים מדוע אין הוא ממשיך את ספרו המדינה, פארוזיה ש-כתב לפני עשר שנים, השיב בקול מהורהר: "אני יכול לכתבו המשך, פן אפר את המצוה: 'ולא תעמוד על דם רעך'."

רומא ושרפת לאט

אחרי שחזר מישראל הביע המנהיג הקי-צוני-מרדני של מפלגת העבודה הבריטית אנדריו ביוואן, ליד וולס, הנמרץ והגנוח להחלטה, את אי-שביעות רצונו מבני עמו, הכריז: "במשך שלוש או ארבע השנים ה-ראשונות לאחר מלחמת העולם, היו הבריטים מטורפים באופן יחסי, עכשו הם מטורפים באופן מוחלט."

כשנקראה אישיות שמאלית אחרת, אך רחו-קה מביוואן, אנדריו ווישינסקי, נציג בריה"מ באו"ם, השטוף בצחוק ושופע בי-טוים חומצתיים, שהופיע כתובע במשפטי מוסקבה הדיועים, לעזוב את מסעדת-בניין

סבתא מרדן דיטריך

הצלם הודקן

האוי"ם בניוירוק, לבוא לישיבת מועצת ה-בטחון בה גונתה תלונת-ישראל בעניין הסו-אץ סרב בכל תוקף, טען הוא: "איגו סבור שרומא בוערת במהירות כזאת שעלינו ל-חזר על ארוחת הצהריים שלנו."

משמע ילד ארצו של ווישינסקי שחקן הבימה שמואל רודנסקי, בריא-הבשר ושופע-הידידות את קריאת עצמו בהקלטת גלי צה"ל רטן במבטא רוסי חריף: "אח, כמה שאתה רוסי, ימח שמך!"

• קיימות עוד שתי קרנות מסוג זה: ה-קרן לרשת הנשיא — 5000 ל"י, הקרן ל-רשות יושב ראש ה-כנסת — 1800 ל"י.

הקנריה בכלוב

איש אחד אהב נורא מוסיקה. אז הוא קנה קנריה בכלוב והביא אותה הביתה. את הכלוב הוא תלה בחדר שלו והיה מבסוט.

ביום הראשון הוא שמ לפניה ורעונים ומים ואמר: שירי לי משירי ציון. אז הקנריה אמרה: לא אשיר לך שום שירים על, אדמת נכר. תוציא אותי מן הכלוב. אז האיש לקח ממנה את הורעונים והמים ואמר: אצלנו מי שלא עובד לא אוכל. אז הקנריה אמרה: לא צריך. לא אוכל ולא אשיר. שלח אותי לחפשי. אז האיש הכניס חתול לחדר ואמר: אם לא תשירי, אני אניה לחתול לאכול אותך. אז הקנריה אמרה: מה אכפת לי? שיאכל אותי, קצתי בחיי, חיי כלא ועבודות. האיש היה נורא מיואש, מפני שהוא אהב מוסיקה, והקנריה לא רצתה לשיר לו. בסוף הוא ניגש אליה, פתח את הכלוב ואמר: אם לא תשירי, אז אני אפתח את הכלוב ואשלח אותך לחפשי!

אז הקנריה נבהלה נורא והתחילה לשיר. ומאן היא שרה עד עצם היום הזה. מוסר השכל: הצפור הכחולה נמצאת בבית.

קיקי לפיפי ופיפי לקיקי

קיקי כתב שיר. גם פיפי כתב שיר. וגם זיוו כתב שיר.

אז קיקי ופיפי וזיוו הוציאו ספר שירים ביחד וקראו לו "זיפיקי", והם הוציאו את זה ביחד מפני שציצי היה חולה באותו זמן, כמו שאמרו שלושת המוסקטרים: אחד בעד כולם, כולם בעד אחד.

אחר כך הצטרפו אליהם גם ציצי, שהבריא בינתיים, וביבי ומימי ופיפי וזיוו וגם בחורה אחת, לילי. הם הוציאו יחד עתון וקראו לו בשם "לאן". מפני שהשאלה הנכונה היא היא התשובה בעצמה.

בהתחלה היה שם מאמר המערכת, במאמר היה כתוב: "זרמים חדשים מנשבים בקרית-ספר הצעירה שלנו, מחד ניסא, ומאידך ניסא ען הרצון לביטוי — אלא דא עקא, ביטוי — לאו מילתא זוטרתא היא, ואם בספרות עסקינו, הרי מאליה תשאל השאלה: לאן? לקראת? והתשובה היא: לקראת? לאן? ואכן, לפנס צערא אנרא, ולא באצקוצציוס ניוועש!"

אחר כך היה שם מאמר הערכה של פיפי על שירתו של קיקי, הכוללת ביהוד האנדיבי-דואלי שבה וכל כולה צעקת הדור שתוסהעין, ומאמר הערכה של קיקי על שירתו של פיפי, שהיא ביטוייה הנמרץ והעז כאחד של פיפיסטיקה הזיויסטית. כמו כן היה שם מאמר על ציצי על ניני המבקר, ומאמר של ניני על ציצי הצייר, ופורטרט הצייר ניני מאת ציצי, ובקורת מאת ציצי על תערוכת ניני.

ובסוף היה חמשי, אל הפרשדונה: "היה היה איש ושמו קיקי, ברנש ממולת וקניניקי, הוא וציציקי נקניקי אהבו את מיני, מצבו אז היה שמדוקיקי."

אנשים

קול שר במדבר

אזן פייר זילבר, קצין צי צרפתי, שהפך לשגריר צרפת בישראל, סיים את שנת שירותו הראשונה בתל-אביב לתוך הישג גי-כר: שליטה בעברית יומיומית. הישג בל-שני קודם של השגריר: לימוד 6000 סימני-כתב סיניים בתקופת שירותו בפין. שגריר צרפת אינו מצמצם את התעניינותו לעברית בלבד, מרבה לבקר בקונצרטים של זמרים. השבוע הביע את דעתו על אחד מהם, "אני מחבב את שושנה דמארי, יש לה קול הבא מן המדבר."

מן המדבר נשמע גם קול אחר, קולו של דוד בן-גוריון, ראש ממשלת ישראל לש-עבר, תושב שדה-בוקר בגלב הדרומי, שלח מכתב-תודה לבעל מאפייה בבאר-שבע, אשר שיגר לו חלות לשבת. כתב בן גוריון: "ה-חלות היו מצויינות, אפילו אשתי אמרה זאת."

איש מדינה אחר שפרש לחיים אזרחיים, הארי מרומאן, נשיא-ארצות-הברית לש-עבר, נמוך הקומה והממושקף, סירב להיב-חר לגשיאות האוניברסיטה של מדינת-מו-לדתו, מיסורי, הכריז: "אילו חיפשתי צרות, הייתי נשאר לשבת בבית-הלבן."

בדרך הבריחה מן הכבוד הלכה גם כוכבת הקולנוע האיטלקית ג'ינה (יפהפיות הלילה) לולדבריהדה, חטובת-החזה, חובבת ה-תביעות המשפטיות, שנאשה מלעשות קא-ריירה בהוליווד, חזרה למולדתה. אמרה היא: "נסעתי להוליווד, אבל נמאס לי לחכות עד שאהפוך לגיין ראסל שניה."

כאשר באה כוכבת קולנוע אחרת מארצן (ענילי זהב) דיטריך, הסבתא בעלת רגלי-הנערה, בטענות אל הצלם שצילם אותה ב-אחד מסרטיה האחרונים, השיב הוא: "אני אשם שיצאת כעורה בסרט זה. מאז צלמתי

(המשך מעמוד 5)

וויבוינסקי לא היו כל פיאות. אפילו בכך-גוריון אין פיאות: ואתה יודע היטב שבלי אישים אלה לא היתה מדינת ישראל קמה. "הרצל? ימח שמו! וז'בוטינסקי? ימח שמו! וזכרו! בן-גוריון? הוא גרוע אפילו מגוי! איני רוצה במדינה של הרצל ובן-גוריון! במהרה יבוא המשיח, ואז תקום ה-מדינה היהודית האמיתית."

חברו של הקנאי הצעיר התערב בשיחה ואמר לו באידיש שאילו הייתי שר-אלי, היית סוטר על פרצופו, על שידך את הרצל. הנער הרפה ממני ונספה אל חברו. "ה-שכתת את אשר לימד אותנו הרבי בבית הספר? עלינו לומר תמיד את האמת — אפילו אם יכו אותנו וישרפו אותנו, כמו שעשו בספרד."

גם בדבריו בצבצה הגאווה המרה-מתוקה של המבכרים את המוח על פני הכניעה. הוא ניחש את מחשבתו ואמר: "החושב אתה שאנו האחרונים? החושב אתה שבקרוב נעבור מן העולם? אם כן, אתה סועה. יש לנו בתי-ספר בירושלים, בצפת ובמקומות אחרים הזקנים שלנו ימותו, אבל במקומם יבואו צעירים."

זכרתי את הילד הקטן, שהודרו לשון את שיעורו לפני רבו. אכן, יתכן שהעזק עם הקנאי הקטן, חובב-הסיגריות, המלא אהבה ושנאה, הקיחה ויאוש.

רציתי לספוח על כתפו של ילד זה, שלא ידע ילדות מהי, אבל לא יכולתי לעשות זאת. חששתי שהוא ירתע מפני. במקום זאת אמרתי לו שלום והלכתי משם והלאה. קבר צת גברים חלפו על פני ונכנסה לבית-כנסת קטן. הגיעה שעת תפילת מנחה.

כאשר יצאתי משערי-השכונה, נשמתי ל-רחוה. הרחובות היו מלאים מכוניות, שטר-פיים בקרני השמש השוקעת, סואנים וגרושים עליצות. הרגשתי שאני זקוק לטיול ארוך לשפע של אוויר צח.